

Prens Sabahaddin'in eşi ve kızı nasıl yaşıyorlar?

TT-507208

Oda kiralalarını veremiyorlar

«Türk milletinin selâmet ve tealisi uğurunda nefsini istihkar ederek hayatının son demlerine kadar «Yurdum, vatanım, sevgili milletim!» diyen Türk mütefekkirinin geride bıraktığı iki ihtiyar uğradıkları haksızlıkları ağlıyarak anlatıyor

Çengelköyünde, Havuzbaşı mevkiinde, «Çakaltepe yokuşu» sokağında, sağ tarafta genişçe bir bahçe içinde, iki numaralı ahşap bir ev...

Prens Sabahaddin merhumun refikası Tabinâk ile kızı Fethiye, ihtiyar bir dul kadına ait olan bu evin üst katında bir odada sekiz yıldan beri oturuyorlar. [*] O derece yardıma muhtaç vaziyettedirler ki yedi aylık kira borçları olan 84 lirayı bulup veremiyorlar... Hattâ prensin kızı Fethiye, mühim bir iş takibi için İstanbula inmek mecburiyetinde olduğu halde inemiyor, Çünkü Çengelköyden köprüye gidip gelme vapur bileti alacak para yok!

Bayan Fethiyenin, bana bunları anlatırken gözlerinden sız sız yaşlar döküldüğünü elbette tahmin edersiniz.

— Üzülmeyin! Haksızlıkla ellizden alındığını söylediğiniz mülklerinizin iadesi zamanı belki gelmiştir. Kul sıkılmadan Hızır yetişmez! diyerek teselliye çalışıyorum. Fakat mümkün mü o göz yaşlarını durdurmak!..

Dört duvardan ibaret olan bir odada, bir ana kızın başbaşa vakit geçirmesi kadar zor bir şey tasavvur edilemeyeceğini söylerken:

— Buna, diyor, bir de parasızlık hıznım ederse artık siz düşününün fecaati...

Bir parça kâğıtla bir ufacık kurşun kalemin kendisine en vefakâr arkadaş olduğunu söylerken bir şîr okuyor:

Yardım et yarap! İman eden kalbe...

Ümit kesilmez eza, mihenktiler kullara...

Dünyaya geldik cidal için Değmez mi gayret vega için...

— Ne vezne bakarım, ne de kafiyeye... İçime doğduğu gibi yazar geçerim! dedikten sonra babası prens Sabahaddin'in bir sözünü tekrarlıyor:

— «Milliyetini ve vatanını unutan insana serseri derler.» Babam böyle demişti. Ben de onun kızımym. Annem de aynı ruhta bir kadındır... Bugün için paramız yok, yiyecek ekmeğimizi zor buluyoruz. Fakat ne milliyetimizi ve ne de vatanımızı unutarak asla serseri olmuyoruz...»

Annesi geldikten sonra

Annesi Tabinâk hanımefendi geldikten ve bir müddet mevzu dışında konuştuğundan sonra:

— Hanımefendi! dedim. Büyük Millet Meclisine bir müracaatta bulunduğunuzu haber aldım. Doğru mudur?

— Elbette! diyerek entarisinin cebinden bir takım kâğıtlar çıkardı. İçinden bir tanesini uzattı ve ilâve etti:

— İşte! Müracaatımızın alındığına dair de bize şu tezkerre gönderildi.

Bu, Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kâtipliğinin başlıklı bir kâğıdı idi. Gönderilen arzuhalin 12/8/950 tarihinde alındığı ve 2361 numara ile dilekçe komisyonuna verildiği bildiriliyordu.

— Neler yazdınız bu arzuhalinizde?...

Tekrar o kâğıt tomarını karıştırdı ve daktiloda yazılmış bir kopyeyi uzatarak:

— Arzuhalimizin sureti budur! dedi. Şayet bizim için gazetenizde bir şey yazmak lütfunda bulunursanız, çok rica ederim bu arzuhalimizden bahsediniz. Çünkü o bugünkü halimizin yüksek Meclise bir arzıdır.

Eşi: Tabinâk Kendi, KIZI: Fethiye. Kendi imzalarını taşıyan bu arzuhal beraberce okuyalım:

[*] — Birinci yazı dünkü AKŞAM'da çıkmıştır.

Prens Sabahaddin merhumun refikası Tabinâk hanımefendi kızı Fethiye ile yanyana

«Bu naçiz dilekçemizle yüksek ve kıymetli huzurlarınıza müracaat eden bizler, Türk milletinin selâmet ve tealisi uğurunda nefsini istihkar ederek hayatının son demlerine kadar bilâ fasıla durmadan «Yurdum, vatanım, sevgili milletim» diyerek gözlerini yuman Türk mütefekkiri Prens Sabahaddin'in geride bıraktığı, gözleri yaşlı eşi Tabinâk Kendi ve öksüz kerimesi Fethiye Kendiyiz.

Merhum Prens Sabahaddin, hayatına malolan ve aziz milletimizin yükselmesi, onun elhan milletleri muvacesesinde en üstün bir mertebeye ulaşması düşüncelerini her an ve her yerde tekrarlamış durmuş, bu düşünce ve faaliyetlerinde gerek şahsı ve gerek en yakınları için en ufak bir menfaat gayesi gütmemiş, tertemiz bir surette tarihe bıraktığı ismiyle her bakımdan örnek bir fazilet temsilisi olduğunu göstermiştir.

Bu fâni dünyadan ayrıldığına ikinci yıldönümünde, yıllardan beri türlü sıkıntı ve meşakkat içinde yuvarlanan, fakat her bakımdan büyük şahsiyetine olan nispetini şeref ve vakarla muhafaza etmiş bulunan bizler, bu dilekçemizle, yüksek huzurlarınıza durumumuzu olduğu gibi açıklamak, haksever ve kadirşinas Türk milletinin siz asil temsilcilerine şefkat nazarlarınızın bizden esirgenmemesi dileğini ulaştırmak istiyoruz.

Hiç bir yerden hiç bir surette bir gelir kaynağına sahip değiliz. Çengelköyünde on iki lira kira ile barındığımız ve maalesef bazı aylar bunu dahi ödeyememek vaziyetinde bulunduğumuz bir tek odada pek çok sıkıntılı günler, her türlü maddî imkânlardan mahrum olarak geçirmekteyiz.

Hakkımızda idari cephelerden yaptırılacak her türlü tahkikat bizim bu arzettiğimiz hususların tamamen doğruluğunu gösterecek, yüksek ve kıymetli alâkalarınıza ne kadar lâyük birer yurttaş olduğumuzu ispat edecektir.

Yüksek Büyük Millet Meclisine, her bakımdan takdir buyurulacak nâçiz ve nazik durumumuzun, bizleri artık kelimenin tam mânasile çekilmesi gayri mümkün hayatımızın, terfihi imkânlarına kavuşturulmasını en derin saygılarımızla arz ve istirham ediyoruz.

Vatani hizmet tertibinden bizlere başlanacak ve hiç olmazsa ağları geçim imkânlarımızı sağlayacak olan devanılı bir yardımı Türk milletinin siz

kadirşinas yüksek varlığınıza göz yaşlarımızla diliyoruz.»

Alınan mülkleri

Prens'in refikası şimdi 70, kızı da 48 yaşındadır. Bahçede kırık dökük iskemleler üstünde oturduğumuz iki saate yakın zaman zarfında bana, ellerinden haksızlıkla alınan mülklerinden bahsettiler. İşlerini takip edecek bir hayirsever çıkar da, haklarını iade ettirirse «o da yorulduğunuz mükâfatını» alır dilyorlar.

Başlarında işlerini takip edecek bir erkek olmamasından dolayı bu vaziyete düştüklerini uzun uzadıya ve üzüle üzüle anlattılar.

Fakat bunları bugünkü yazıda bitirmeme maalesef imkân yoktur. Perşembe günü de yine bu sütunlarda onları yazalım.

Cemalettin BİLDİK

